בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"ד במנחם אב תשס"ב (23 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לפני תהליך של תשובה, צריך להיות תהליך של שאלה... [השלמה משלשום, לשעה זו...]
כשם שהחינוך הפורמאלי של ילד יהודי מתחיל בליל ה'סדר' בו הצעיר מכולם שואל את הקושיות, כך גם בכניסתנו לתפילת הבוקר אנו שואלים סדרת שאלות: "מה אנו, מֶה חיֵינו, מה חסדֵנו, מה צִדקֵנו, מה ישועתֵנו, מה כוחֵנו, מה גבורתֵנו, מה נאמר לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, הלא כל הגיבורים כאַיִן לפניך ואנשי השם כלא היו, ... כי רוב מעשיהם תוהו, וימי חייהם הבל לפניך, ומותר האדם מן הבהמה אַיִן, כי הכל הבל, לבד הנשמה הטהורה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון לפני כסא כבודך..." ואף גם אצל יצחק אבינו, הדבר הראשון שהוא אומר (לפי הרשום בתורה, וזאת בגיל 37!) הוא: "ויאמר יצחק אל אברהם אביו ... הנה האש והעצים, ואַיֵה השֶׂה לעולה?" [בראשית כ"ב 7] מכאן רואים אנו שלפני שנוכל להגיע לתשובה\ות, צריכים לשאול שאלות. ואם חודש **אלול** נקרא '**חודש התשובה**', אזי צריך להקדים לו תקופה של שאלה. לא בכדי, אם כן, המגילה שאנו קראנו בתשעה באב נקראית "איכה?" ונוכל בשעה הסבוכה הזאת לשאול את עצמנו, "איכה?". איך הגענו למצב הנוכחי? איך נוכל להבין את אשר קורה לנו? איך נוכל לצאת מזה? לאן עלינו לצאת מזה? הדרך למצוא תשובה מתחילה עם שאלות טובות...

~~~

<u>"הסנהדרין של נפוליאון"</u> ["דברי ימי עם עולם" - המשך]
..."אין היהודים מהווים בחינת אומה בימינו אלה, אחרי אשר זכו להיות לאחד מחלקי האומה הגדולה (צרפת), והם רואים בזה פדות נפשם מבחינה מדינית." עוד נאמר שם, שאין אחוה בין יהודי ארצות שונות: שהיהודי הצרפתי מרגיש את עצמו כנכרי בין בני-עמו שבאנגליה; שיהודי צרפת נלחמים בנפש חפצה עם אחיהם המשרתים בחילות המדינות הנלחמות עם צרפת.. ככה הכריזו על הכפירה הלאומית.
לא כל החברים באסיפה הסכימו בלבב שלם לנוסחה זו. רבים נמנעו מהתנגדות רק מפני האיום שנשמע ב"נאום הברכה" אשר נשא מולי בפתיחה, בשם הקיסר, נפוליאון. אחרי אשר איימו על היהודים, שישללו את זכויותיהם האזרחיות אם לא ימלאו את רצונו של הקיסר "שיהיו היהודים לצרפתים", הוזקקו הצירים הנבהלים להיכנע ולאמור שהיהודים הם רק "צרפתים בני הדת היהודית", ושגם מהדת הזאת הם נכונים לגרוע את כל מה שאינו מתאים לדרישות הממשלה.

תשובות האסיפה, שנערכו בישיבותיה באוגוסט בשנת 1806, (לפני 196 שנה) הוגשו לנפוליאון ונתקררה דעתו בהן. ברגש גיבור מלומד בנצחונות, הבין הקיסר שהוא נחל בזה עוד נצחון אחד – שהכניע את העם היהודי. אבל תוצאותיו של נצחון זה היו צריכות חיזוק. החלטות אסיפה של צירים, שבה השתתפו מעט מן הרבנים, לא יכלו להיות תקנות חובה לכל היהודים היושבים בצרפת. על כן, צריך היה להקים מוסד של מומחים, שיאשר את ההחלטות האלה ויעשה אותן לתקנות חובה. בשביל זה גמר נפוליאון, אשר היה אוהב גדולות ונפלאות בכלל, לקרוא כנסת גדולה יהודית – **הסנהדרין**, ע"ש בית הדין הגדול בזמן בית-המקדש, הסמכות ההלכתית העליונה בישראל. {ההמשך, בע"ה, יבוא..}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~